

különszám  
**Júlia**

Világszerte Nr. 1

Scarlet Wilson

**Szőkevény vőlegény**

Kim Lawrence

**Egy éjszaka Morellivel**

Lee Wilkinson

**Érzelmek viharában**

Kat Cantrell

**Higgy a változásban!**

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Scarlet Wilson, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *A Bride for the Runaway Groom* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Herczog Gábor

© *Kim Lawrence, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *One Night with Morelli* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Farkas Sylvia

© *Lee Wilkinson, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *Running from the Storm* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Z. Margit

© *Harlequin Books S.A., 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *Matched to his Crush* (Harlequin Internet Titles)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

*Nyomtatásban megjelent:* a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 81. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-096-9

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:  
[www.harlequin.hu](http://www.harlequin.hu)

*Az e-book formátumot előállította:*

**BOOK&walk**

[www.bookandwalk.hu](http://www.bookandwalk.hu)

Scarlet Wilson

# Szökevény vőlegény

Nyári esküvők

# 1. FEJEZET

Rose Huntingdon-Cross szeme felpattant, és érezte, hogy valami nincs rendben.

Pedig ez lehetetlen. A húga tegnapi esküvője meseszerű volt. Láthatta az egymást tiszta szívből szerető menyasszonyt és vőlegényt. Nagyon örült, hogy jelen lehetett ezen a csodás napon.

De már éjfél előtt kidőlt az időeltolódás miatt, és holtfáradtan zuhant az ágyába.

A Hawksley Castle, az új sógora, Sebastian kastélya fantasztikus. A neki fenntartott szoba hatalmas, és valószínűleg még soha nem feküdt ilyen kényelmes ágyban.

Csak sajnós nincs egyedül!

Ijedten csukta be megint a szemét. Nyugodt, egyenletes légzést hallott, amit időnként másféle, halk, horkolásra gyanúsán emlékeztető zaj szakított meg.

Mozdulni sem mert.

Tegnap este tényleg nem ivott sokat, csak két pohár bort, de nyilván a fáradtság miatt hamarabb a fejébe szállt. Annyira azonban nem, hogy valakit csak úgy meghívjon az ágyába.

A húga esküvőjére egyedül érkezett, a bulin nem flörtölt senkivel, és nem találkozott sokatmondó tekintetekkel. Az biztos, hogy senkit nem hozott magával a szobába. Az ő szobája ez egyáltalán?

Óvatosan kinyitotta a szemét, hogy alaposabban megvizsgálja a helyiséget. Igen, a sarokban ott állt a kék bőröndje. Hála istennek! Tehát annyira nem volt kiütve, hogy rossz szobába tévedt volna, ami egyébként egy ekkora házban, mint a Hawksley Castle, nem elképzelhetetlen.

Tehát nem ez történt. Akkor meg ki alszik mellette az ágyban?

Rose mozdulni sem mert. Nem akarta a betolakodó tudomására hozni, hogy ébren van.

A szíve egyre hevesebben kalapált. Most mi legyen?

Kibújt a takaró alól, hogy óvatosan felkeljen, de hirtelen megdermedt. Nem volt rajta se szatén hálóing, se pizsama, csak a tegnapi fehérnemű. Az esküvőn viselt ruhája összegyűrve hevert a földön.

Pompás, nagyon-nagyon pompás!

Sebezhetőnek érezte magát, és ezt nehezen viselte.

A mellette fekvő ismeretlen mocorogni kezdett. Egy idegen kéz simított végig a csípőjén, és megállt a hasán. Ő megmerevedett az érintéstől, miközben az ágytársa hozzásimult.

Ebből elég!

Lecsusszant az ágyról, és megragadta az első keze ügyébe kerülő fegyvert, egy rózsaszín vázát az éjjeliszekrényről. Ettől egy kicsit jobban érezte magát.

Más körülmények között valószínűleg nevetett volna a helyzet abszurditásán. Gyakorlatilag meztelen, az ágyában pedig egy idegen férfi fekszik.

Ki az ördög lehet? Még soha nem látta, de Daisy és Sebastian esküvőjén sok ismeretlen arccal találkozott. Egy igazi gróf és két híresség lányának házasságkötésénél ez nem meglepő. Az alvó idegen feltehetően mások költségére akart pezsgőzni és falatozni. Egy élősködő.

Ha Rose teljesen éber lett volna, akkor valószínűleg felkapja a ruháját, és kiszalad a szobából, hogy a szemtelen ágyfoglaló kitessekeléséhez segítséget hozzon. Ugyanakkor nem szeretett félénk nebánsvirágnak látszani. Majd megoldja egyedül a helyzetet.

Tehát mezítláb megkerülte az ágyat, és magasra emelte a vázát. Az ágyban fekvő férfi ugyanakkor jólesőt sóhajtott, és Rose számára ez volt az utolsó csepp a pohárban. Kezdeti riadalma dühbe csapott át, és a következményekkel nem törődve az alvó idegen fejéhez vágta a vázát.

– Mit keres az ágyamban? – förmedt rá, miközben a váza darabokra tört. – Hogy merészel fogdosni?

Az idegen villámgyorsan kiugrott az ágyból. Hunyorgott, és Rose elkapta a ragyogó kék szem pillantását, mely nem fenyegető, inkább meglepett volt.

Aztán az ismeretlen fájdalmas nyögéssel a fejéhez kapott.

– A francba, Violet, mi az ördög van veled? Megőrültél?

Kissé megtántorodott, és kényszerűségből a falnak támaszkodott, ahol a tenyere véres nyomot hagyott a drága tapétán.

Rose toroka kiszáradt, a szíve örülten vert, a gyomra pedig apró gombóccá zsugorodott.

– Hogyhogy Violet? Én nem Violet vagyok.

Elképesztő ez az egész. Igaz, hogy ikrek, de mindig különböző stílussal leplezték a hasonlóságukat. Persze Rose az elmúlt éveket Amerikában töltötte, és igen ritkán látta Violetet. Csak a tegnapi találkozáskor fedezték fel, hogy pillanatnyilag azonos frizurát hordanak.

Ez a bohóc tényleg azt hiszi, hogy a testvére ágyába mászott be?

– Már hogyan lennél Violet! – rázta meg a fejét az idegen.

– Nem, nem vagyok. És ne vérezze össze a szőnyeget!

Mindketten lenéztek a nyilván megfizethetetlenül értékes szőnyegre, amelyikre épp ebben a pillanatban a porceláncserepek közé újabb vércsepp hullott.

Az idegen felkapta a székre terített ingét, vérző fejsebére szorította, és ragyogó kék szemével Rose-ra meredt. A nő összerezte, amikor a férfi közelebb lépett, és kinyújtotta a kezét a válla felé.

Tétován hunyorgott.

– A csodába, te tényleg nem Violet vagy! Nincs anyajegy a válladon.

Ahogy az idegen ujjai megérintették a bőrét, Rose hátrahőkölt. Énje egyik fele tudta, hogy nincs miért tartania a betolakodótól, de a másik fele még mindig pokolian mérges volt rá, amiért összetévesztette az ikertestvérel. Atyáé, a testvére szeretője fogdosta az imént! A fickó nyilván egyike Violet szokásos lúzereinek.

Mintegy varázsütésre ebben a pillanatban Violet toppant be a szobába.

– Mi folyik itt? Rose, nincs semmi baj?

Violet pillantása ide-oda cikázott, és lassanként derengeni kezdett előtte a helyzet. A fickó bokszeralsóban és a fejéhez szorított inggel, Rose meg fehérneműben. A széttört váza elkerülte a figyelmét. Utálkozva fintorgott.

– A testvéremmel, Will? Kérlek, mondd, hogy nem igaz! – Violet inkább bosszankodott, mintsem féltékenynek látszott. – Ha az oltár előtt faképnél hagyod, megöllek! – motyogta fejcsóválva, majd sarkon fordult, és kiviharzott a szobából.

Rose-ban megint tudatosodott, hogy csaknem meztelenül áll a férfi előtt. Szeretett volna maga köré tekerni valamit, de nem látott mást, csak az összegyűrt nyoszolyólányruháját.

Felsőhajtott. Rendben, itt az ideje, hogy újraértékelje a helyzetet. Az iméntiekből arra következtetett, hogy Will nem lehet Violet barátja. Azt nem tudta eldönteni, hogy ez jót vagy rosszat jelent. Akárhogy elemzi is az eseményeket, mégiscsak egy vadidegen matatott a testén.

A férfi egy kicsit megingott, és lerogyott egy székre.

– Hé, te örült ikertestvér! – emelte Rose-ra szemrehányó tekintetét. – Minden szembejövő férfira rátámadsz?

– Csak azokra, akik kéretlenül bújnak az ágyamba, és tapizni kezdenek.

– Hozzád értem? – Will megint a homlokát ráncolta. – Sajnálom, de aludtam. Nem volt szándékos. Rose közelebb lépett a férfihoz, és elvette a fejéhez szorított inget.

– Hadd nézzem! – Megvizsgálta a sebet, aztán megint rányomta az inget a homlokára.

– Au! Ne olyan erősen.

– De igen – jelentette ki nyomatékkal Rose. – Ez erekekkel bőségesen ellátott terület, és muszáj erősen nyomni, hogy elálljon a vérzés.

A férfi erőtlenül elmosolyodott. Rose-nak csak most tűnt fel, hogy milyen jóképű. Kidolgozott hasizmok, és a dereka körül nyoma sincs hájhurkának. Csodás szemével és sűrű hajával nagy népszerűségnek örvendhet a hölgyek körében.

Valahogy homályosan mégis ismerősnek tűnt.

– Honnan ismeri Violetet? – kérdezte Rose.

– A legjobb barátnőm – mondta a férfi, és összerezte, ahogy a lány még erősebben nyomta az

inget a fejéhez.

Rose hangosan kifújta a levegőt. Egy csapásra megvilágosodott minden. Mivel ő New Yorkban él és dolgozik, soha nem találkozott Violet legjobb barátjával, de rengeteget hallott róla.

Hirtelen elrántotta a kezét. Most már azt is értette, amit a testvére az imént mondott.

– Egy pillanat, maga a... – Rose habozott egy kicsit. Ostobaságnak tűnt, hogy magázza a testvére legjobb barátját. – Te vagy a szökevény vőlegény.

– Utálom ezt a gúnynevet – húzta el a férfi a száját.

A mozdulattól kiserkent a vér a sebből, és egy csepp gördült végig az arcán.

A szökevény vőlegény. Nem csoda, hogy ismerősnek tűnik. Nagyjából a világ összes magazinjának címlapján szerepelt már. Az önerőből milliommossá lett Will Carter háromszor, de talán négyszer is volt már vőlegény. Mindannyiszor eljutott a templomig, és mindannyiszor az utolsó pillanatban elmenekült.

A sajtónak tulajdonképpen utálnia kellett volna, de nem így történt. Épp ellenkezőleg, az újságírók imádták. Valahányszor ismét szerelembe esett, és eljegyezte magát, határtalan buzgalommal tudósítottak róla. Mert jól nézett ki. Mert elbűvölő volt.

Ebben a pillanatban épp félmeztelenül ült Rose előtt.

A lány próbálta nem felfalni a tekintetével, nem bámulni a hasizmait, a bokszeralsóját...

A férfi szeme mellett megint legördült egy vércsepp, és ez magához térítette Rose-t. Előrehajolt, hogy az inggel elállítsa a vérzést, a másik kezével pedig az arcát akarta megtörölni.

Az érintéstől mintha áramütés szaladt volna végig a karján, a szíve rendetlenkedni kezdett, és egyre szaporábban kapkodta a levegőt.

– Figyelj, sajnálom ezt a dolgot a fejjeddel! – mondta. – De biztosan el tudod képzelni, milyen sokkoló egy nőnek, ha hirtelen egy idegen férfit talál az ágyában. Ráadásul tapogatni kezdél, amitől pánikba estem. – Nem szívesen ismerte be a hibáját, de úgy vélte, hogy a testvére legjobb barátja előtt ezt meg kell tennie. Felvonta a szemöldökét. – Az a szerencse, hogy csak egy váza volt.

– Tehát te vagy Rose. – Will a nőt méregette, és látszott, hogy milliányi gondolat fut át a fején.

Vajon mi az ördögöt mesélt rólam Violet? – tűnődött a lány.

A férfi tekintete most a váza cserepeire tévedt, és megrándult a szája.

– Mindenesetre ezzel nem fogod belopni magad Sebastian szívébe. Durva becslésem szerint ez a váza lehetett vagy kétszáz éves.

Rose ijedten meresztgette a szemét.

– Minek tesz egy kétszáz éves vázát a vendégszobába? – védekezett hevesen. – Őrült az a pasas!

– A húgod ezt nyilván másképp látja – rántotta meg a vállát Will. – Épp most ment hozzá feleségül.

Vajon mibe kerülhet egy ilyen váza? – töprengett Rose.

– Hmm... – mondta, és felemelte az inget a férfi fejről.

– Mit jelent az, hogy hmm? – tudakolta Will.

– A hmm azt jelenti, hogy a vágás a fejedben valószínűleg mélyebb, mint gondoltam. Attól tartok, össze kell varrni. – Rose a homlokát ráncolta. – De hogyan történt? Lehet, hogy te vagy Violet legjobb barátja, de ez nem magyarázat arra, hogy befekszel mellé az ágyba. Violet elég egyértelműen érzékeltette, hogy nincs köztetek semmi. Tehát akkor hogy van ez?

– Ha össze kell varrni a sebet – Will a fejével a sarokban lévő bőrönd felé intett –, akkor miért nem veszel föl valamit? El kellene vinned a kórházba.

Úgyesen kitért azelől, hogy válaszolnia kelljen a kérdésére, gondolta Rose. Tán azt hiszi, hogy ez elkerülte a figyelmét? És miért gondolja, hogy majd ő viszi el a kórházba?

Ismét ráébredt, hogy milyen hiányos az öltözéke. A bőröndjéhez ment, és közben bosszankodott magában, mert a férfi addig szabadon legeltethette rajta a tekintetét. Bár ha gyakran alszik egy ágyban a testvérével, akkor ismerős lehet neki ez a látvány. Kivett egy nyári ruhát a bőröndből, és gyorsan felkapta.

– Most kivételesen nincs menyasszonyod, aki elvinne a kórházba? – kérdezte a férfit.

– Nagyon vicces – vetett Rose-ra egy komor pillantást Will. – Te ugye PR-tanácsadó vagy? Mert akkor tudnod kell, hogy az ember nem hihet el mindent, amit az újságokban olvas.

Nyilván érzékeny pontra tapintott. Rose összefonta a melle előtt a karját, és kihívóan nézett a férfira.

– Ne játszd meg magad! Egész jól kerestél ezeken a történeteken.

– Honnan veszed? – fakadt ki Will.

– Nem is tudom. Talán az Exclusive magazinban nemrég megjelent cikkből és fotósorozatból. Hány helyre adtad el még a sztorit?

– Nem az én ötletem volt – csikorgatta a fogát Will.

Rose furcsa elégtételt érzett, hogy kényelmetlen helyzetbe hozhatta a másikat. Neki sem volt kellemes egy idegen férfi mellett ébredni. Te jó isten, még az is lehet, hogy Will horkoláson kapta! Ráadásul még a kérdésére sem válaszolt, hogy miért alszik egy ágyban a testvérel.

– És mi lesz veled? – kérdezte a férfitől. – Ezt az inget aligha veheted fel. Hol van a holmid?

– Fogalmam sincs – ingatta a fejét Will. – Tegnap este végszóra érkeztem ide. Talán Violet szobájában lehet a táskám.

– Violetnél? – Rose fürkészve nézett a férfira, de az nem vett tudomást a ki nem mondott kérdésről.

– Igen – válaszolta, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga. – Nem hoznál át valamit, hogy én is felöltözhessek?

Will elmosolyodott. Rose ráismert a mosolyra. A férfi ezt tartogatta a címlapok számára. Olyan volt, mintha átfordított volna egy kapcsolót. Mintha kisütött volna a nap. A fenébe is, ebben a fickóban tényleg van valami! Rose azonban eltökélte, hogy őt nem fogja az ujjá köré csavarni.

– Rendben – mondta. – De csak azért, mert valószínűleg egész életedben viselni fogod a sebhelyet. De jegyezd meg, én nem vagyok Violet, és így aztán se a legjobb barátod, se az ágytársad! Amint leszállítottalak a kórházba, végeztünk egymással. Világosan fejeztem ki magam?

– Tökéletesen. – A tengerkék szem sokat veszített a melegségéből. Megvárta, míg Rose mögött becsukódik az ajtó, és csak aztán fűzte hozzá: – Igazad van, te nem vagy Violet.

Will feje kicsit még mindig kótyagos volt, és nem tudta pontosan, hogy az előző esti alkoholfogyasztástól vagy Rose reggeli támadásától.

Részben hibásnak érezte magát, részben dühösnek és megszégyenültnek. Az elmúlt estére csak homályosan emlékezett. Épp időben érkezett az esküvőre, de előtte már nem volt ideje enni. Miután korábban egy jótékonyági rendezvényen vett részt, arra kényszerült, hogy a Hawksley Castle parkolójában, a kocsiában öltözzön át. Az esküvői vacsora nagy részét egy üzleti telefonhívás miatt mulasztotta el, és utána már meg is kezdődött a buli.

A sárga-fehér nyoszolyólányruhát viselő Violettel csak futólag váltott néhány szót, ő mondta neki, hogy egy szobán fognak osztozni. És épp ez a sárga-fehér ruha hevert a földön, amikor jó későn bebotladozott a szobába.

A nő mélyen aludt, és eszébe sem jutott felébreszteni.

Violet jó barát, se több, se kevesebb. Will el sem tudta képzelni, hogy valaha szenvedélyes érzelmeket ébresztene benne. Viszont megbízott benne, ami nagy kincs. Violet mindig egyenesen megmondta neki a véleményét. Szó sem volt flörtölésről, kétértelmű jelekről. Jókat tudtak nevetni, és bármikor számíthattak egymásra.

Violet ikertestvére viszont... Az már más lapra tartozik.

Külsőleg félelmetesen hasonlít egymásra a két nő, de ettől eltekintve annyira mások, mint a fény és a sötétség. Nem csoda, hogy érzékenyek arra, ha összetévesztik őket. Ebből a szempontból nem indított jól.

Meg is feledkezett a fejsebéről, miközben Rose-ra várt. Mert nem tudott másra gondolni, csak a lány selymes bőrére. No meg feszes hátsójára.

Will gyorsan felállt, és bement a fürdőszobába. Vágott egy grimaszt, amikor meglátta a tükörképét. Tényleg nézett már ki jobban is. Az inge – csak egyszer volt rajta – teljesen

tönkrement. Nem mintha nem engedhetne meg magának egy másikat, de csak azért, mert milliói vannak, még nem szerette szórni a pénzt.

Visszanézett a szobába. Talán belebújhatna a nadrágjába. Kísérletképp levette a tenyerét a sebéről, de azonnal újra vérezni kezdett. Nem, mondta magának. Nem fog fél kézzel a nadrágja gombjaival küszködni.

De minek is! Rose már úgyis látta bokszeralsóban. Halvány mosoly suhant át az arcán. Már évek óta ismerte Violetet, és gyakorlatilag mindent tudott róla. De a testvéréről?

Most találkoztak először, és nyilván nem tett túl jó benyomást rá, ami valójában szokatlan. Általában kedvelték a nők, és ő is kedvelte a nőket. Ilyesmi, mint most Rose-zal, még nem történt vele. Ráadásul valami nagyon megfogta ebben a lányban. Annyira, hogy még a „szökevény vőlegény” megjegyzést is elnézte neki.

Violet mesélte, hogy a testvére PR-zseni, és hogy ő szervezi a jótékonysági koncertet meg az apjuk közelgő turnéját.

Talán jó volna kicsit közelebről megismerkedniük.

Rose-ban forrt az indulat, miközben Violet szobája felé sietett. A férfi leírhatatlanul pimasz. Mit képzel magáról?

– Violet? – nyitott be a testvére ajtaján. – Mi az ördög folyik itt? Ez a szökevény vőlegény bemászik az ágyamba, mert összetéveszt veled. Miért kell nektek egy ágyban aludnotok? Aztán miért gondolja úgy, hogy nyugodtan fogdoshat?

Violet az ágyban ült, teát ivott, csokoládét majszolt, és egy bulvármagazint lapozgatott. Rose kitörésére csak felvont szemöldökkel meg halk nevetéssel válaszolt.

– Tehát nem volt köztetek semmi?

– Természetesen nem. Amikor felébredtem, mellettem feküdt, mert azt hitte, én vagyok te.

Violet karba tette a kezét. Úgy tűnt, remekül szórakozik.

– Utálja, ha szökevény vőlegénynek nevezik.

– Ez már nekem is feltűnt – motyogta Rose.

– Will tehát fogdosott? – kérdezte derűs mosollyal Violet.

– Ne is emlékeztess rá!

– Csak egy ostoba félreértés volt – rántotta meg a vállát a testvére, és belekortyolt a teába. – Küldd egyszerűen vissza hozzám! De persze ha... – Violet jelentőségteljes szünetet tartott. – Azt hiszem, ez még érdekes lehet.

Rose lassacskán tényleg dühbe gurult. Se Will, se Violet nem hajlandó elárulni, mi van közöttük. Nem értette, miért, de nagyon bosszantotta a dolog.

– Violet, gyere, és fogd szépen kézen a barátodat! Nekem nincs időm ilyesmire. Rengeteg dolgom van a papa turnéjával, és még egy gyűrűt is el kell készítenem a barátaim két hét múlva esedékes esküvőjére. Ez a szökevény vőlegény a szobámban ücsörög, és el kell vinni orvoshoz, hogy összevarrják a fejsebét. Legyél jó testvér, és vidd el te!

– Kizárt dolog – rázta meg a fejét Violet, és kikászálódott az ágyból. – Te okoztad a galibát, hát oldd is meg! Ráadásul Will társasága nagyon szórakoztató, én már csak tudom. Egyébként Daisy és Sebastian gyűrűi csodásak. Az ékszerkészítésre kellene koncentrálnod. Csak vesztegeted az idődet, ha ennyit foglalkozol a turnéval.

Rose felsóhajtott. Nem mintha nem örült volna a testvére dicséretének. Sokat adott Violet véleményére.

– Valószínűleg ezek életem legjobban sikerült gyűrűi. Már sok ékszert csináltam, de egészen más a saját húgomnak készíteni valamit. – Rose mosolyogva ingatta a fejét. – És végignézni azt, hogy a szívből szeretett férfi húzza föl ezt a gyűrűt az ujjára... Közben pedig tudod, hogy egész életében viselni fogja. Mondhatom, leírhatatlan érzés. – Aztán látta, hogy árnyék suhan át Violet arcán, ezért még gyorsan hozzáfűzte: – Természetesen a te esküvői gyűrűdet is én csinálom majd.

– Ahhoz előbb megfelelő vőlegényt kéne találni – nevetett fel Violet. – Meg neked is. Szégyen mindkettőnkre nézve, hogy a húgunk beelőzött. De mit tegyünk? Ha engem kérdezel, akkor csak

azt mondhatom, hogy kihaltak a rendes férfiak.

– És mi van Will-lel, a te szökevény vőlegényeddel?

Rose tudta, hogy olyasmibe üti az orrát, amihez nincs köze, de képtelen volt magában tartani a kérdést. Már hónapok óta téma volt közöttük Will. Bármikor hívta Violetet, valamilyen formában előkerült a férfi neve. Lehet, hogy nem figyelt eléggé, de a telefonban eddig semmi különöset, semmi gyanúsat nem érzékelt.

– Megőrültél? – háborgott Violet. – Én és Will? Soha! Már úgy értem, tényleg kedvelem, de nem úgy. Viszont tökéletesen megbízok benne. Will igazi gentleman. Aki hazafuvaroz, ha túl sokat ittál, szépen lefektet az ágyba, és reggelig melletted marad. Őszintén szólva ezt már én is megtettem a kedvéért. Egyszerűen jól megértjük egymást. Minden esküvője előtt kapok tőle egy új ruhát, megfelelő cipővel és táskával. Hát kívánhat ennél többet egy nő? Ugye nem? Bár még soha nem volt alkalmam viselni ezeket a ruhákat.

Rose az égre emelte a tekintetét. Mindenkinél jobban tudta, hogy a testvérét a legkevésbé sem érdeklik a csinos ruhák, cipők és táskák.

– Egyszerűen nincs meg az a bizonyos szikra – folytatta Violet. – Egy egészen icipici szikrácska sincs. Érted?

Rose nagyon is értette. Eszébe jutott az áramütés, amit Will érintése váltott ki. Ijesztően jó volt.

A testvére mereven, állhatatosan nézte, és Rose kezdte kényelmetlenül érezni magát. Különleges kapcsolatban álltak, és Violet mindig képes volt olvasni a gondolataiban.

– A nagyvilágban biztosan vár valaki mindkettőnkre – mondta végül Violet.

Rose elmosolyodott. Ezek a szavak még sohasem hagyták el a testvére száját. Talán attól kezdett el hirtelen ketyegni a biológiai órája, hogy Daisy már férjhez ment, ráadásul terhes is. De bármilyen izgalmas volt is ez a lehetőség, Rose nem akart tovább kutakodni a testvére lelkében.

Már az is súlyos teherként nehezedett rá, hogy vissza kellett térnie Angliába. Az elmúlt három év minden egyes látogatása fájdalmas volt. Mintha minden arra a szörnyű éjszakára emlékeztetné. Az az éjszaka örökre beleégett az emlékezetébe.

A testvérei azonban nagyon hiányoztak. E-maileztek, skype-oltak, chateltek mindennap, de azért egy óceán választotta el őket.

Az apja turnéjának ügyeit azonban csak itt, Angliában fejezhette be. Addig viszont jegelnie kell a lassan, de biztosan növekvő ékszerészcéjét. Nem engedheti meg magának, hogy bármi is elterelje a figyelmét a turnéről.

Jóllehet a szökevény vőlegény pont ezt tette.